

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

H. L. DINGER, E. KANN, MEJ. J. BECKERING VINCKERS, G. E. GERST,
J. W. ERNSTE, G. A. VAN STEENBERGEN, MEJ. E. DE KOE.
VAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK J. ALEXANDROFF.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

22e JAARGANG.
No. 31.

DONDERDAG
3 JUNI 1920.

DIT BLAD, VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE
VACANTIËN.

DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER.
DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

Delftsch Studentencorps.

Bekendmaking van den Senaat.
De Corpsvergadering van 31 Mei j.l., door de Redactie.
De minimum groentijdsduur in gevaar, door M. Elion.

Gedachten en Gedichten.

Tweede brief aan Asja, door Asja (het lichaam).
Brieven voor Vrije Geesten.

Vereenigingsleven.

't Leeghwater-jubileum van La Brijn, door v. d. S.
A. N. S. V. Groot-Nederlandsch Toerisme.
Vrijzinnig Christelijke Studentenbond. Bestuurssamenstelling.

Ingezonden.

Steun voor Oostenrijksche en Hongaarsche Studenten.

Studentenbelangen.

Door J. D. van Roon.

Correspondentie.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

BEKENDMAKING.

De Senaat van het D. S. C. maakt bekend dat in het voorstel tot wetswijziging aangaande den duur van het candidaat-lidmaatschap een fout geslopen is, in dien voege, dat de minimum-duur in plaats van op 10 dagen, op 14 dagen behoort te worden gesteld, waarop het voorgestelde programma voor 1920 dan ook aansluit.

De gewijzigde voorstellen liggen ter lezing op de Sociëteit Phoenix.

Namens den Senaat:
F. VAN AMSTEL, Secretaris.

De Corpsvergadering van 31 Mei j.l.

Daar één der stemgerechtigde leden bij het begin van deze vergadering het noodig oordeelde, om een weliswaar wettige reden, de vergadering voor te stellen de op de agenda staande wetswijzigingen niet in behandeling te nemen, zijn meer dan honderd Corpsleden, die verwacht hadden de werkelijk zeer dringende groentijds-kwestie afgehandeld te zien, teleurgesteld.

Het is ons voorgekomen, dat genoemd lid in deze kwestie een hem welkome gelegenheid heeft gevonden, aan zijn persoonlijke antipathie tegen den president van den Senaat in 't openbaar uiting te geven.

Wanneer hij zijn hatelijke insinuaties achterwege gelaten had, zou de stemming zeker met meer uitdrukking in 't voordeel van zijn voorstel zijn uitgevallen.

Door deze wijze van optreden is het Corpsbelang in geen geval gediend.

REDACTIE.

Opmerking. De hierboven gemaakte opmerking geeft het genoemde Corplid aanleiding tot de mededeeling dat hij tot verdediging van zijn houding op de Corpsvergadering volkomen bereid is, maar daarentegen meent dat het S. W. daartoe niet de juiste plaats is.

De minimum groentijdsduur in gevaar.

Nu het voorstel van den Senaat om het wettelijke groentijdsminimum met een week te verminderen ten slotte niet op de Corpsvergadering van 31 Mei in behandeling is gekomen, wordt het mogelijk de bespreking van deze kwestie deugdelijker voor te bereiden. In de eerste plaats zij er dan op gewezen — wellicht is dit nog niet aan iedereen bekend — dat over den groentijd in de bibliotheek der S. P. een uitgebreide lectuur is te vinden. Zij, die er de moeite voor over hebben om zich er eenigszins van op de hoogte te stellen, zullen toegeven dat het onderwerp niet toelaat er zeer onverwacht een beslissend debat over uit te lokken.

Terwijl nu het betreffende Senaatsvoorstel eerst Vrijdag 11, den Corpsleden heeft bereikt en het voordien niet ter lezing was gelegd, wilde de Senaat reeds Maandag d. a. v. een beslissing uitlokken. Het ligt voor de hand, dat een dergelijke behandeling moeilijk tot

weloverwogen besluiten had kunnen leiden. Terecht legt de Corpswet den Senaat dan ook de verplichting op om voorstellen tot wetswijziging minstens een week ter lezing te leggen vóór de behandeling ter Corpsvergadering. Dat het rondzenden zoo kort voor de zeer ongelegen bepaalde vergadering niet equivalent is aan de wettelijke regeling ligt voor de hand. Waar het hier bindende besluiten betreft, welke op het Corpsleven van den meesten invloed kunnen zijn, liet de geest van de Corpswet dan ook zeker niet toe, ondanks de kenbaar gemaakte bezwaren, toch de wettelijke regeling eenvoudig voorbij te gaan en behandeling te laten afhangen van een niet vooraf aangekondigde stemming onder de toevallig op de Corpsvergadering aanwezige leden.

Het mag van algemeene bekendheid worden geacht dat de groentijd voor elken Senaat het hoogtepunt van zijn praktische werkzaamheid vormt, een jaarlijks terugkerende periode, gedurende welke hij zeer groote verantwoordelijkheid draagt. Ongetwijfeld zal de leiding van den groentijd dan ook reeds vroegtijdig een onderwerp van bespreking vormen bij elken nieuw optredenden Senaat.

Dubbel bevreedend is dan ook dat eerst thans dit voorstel tot wetswijziging verschijnt en allerminst mocht daarin aanleiding worden gevonden om het Corps voor zulk een snelle, onverwachte beslissing te stellen.

Gaan wij nu meer zakelijk de aanhangige voorstellen na, dan valt dadelijk op, dat ondanks de bijgevoegde pagina tekst, vrijwel geen enkel argument wordt aangevoerd ter verdediging dezer wetswijzigingen. Sterker — het voorstel tot verkorting van den minimum groentijdsduur wordt zelfs in de bespreking in het geheel niet aangeroerd, terwijl het slechts met behulp van den bestaanden wet kan worden vastgesteld. De eenige aanwijzing omtrent het oordeel van den Senaat, kan men in de navolgende aanhalingen vinden:

„De Senaat staat dan ook op het standpunt, dat zich in „den groentijd weerspiegelt de geest onder de Corpsleden, „en is de verhouding tusschen de Corpsleden onderling een „aangename, leeft onder hen een sfeer van kameraadschappelijke „lijkheid, een geest van samenwerken en samenleven, dan „kan die groentijd voor den aankomenden student ook niets „afschrikwekkends hebben.

„Moet aan den eenen kant alles wat in een meestal niet „op de hoogte zijnde maatschappij voor bekrompen of ouder- „wetsch wordt uitgekret, niet op slag worden afgeschaft, „aan den anderen kant vraagt de Senaat zich af, of hij door „de aangebrachte wijzigingen in programma en wet den „geest van het Corps beter doet uitkomen.”

Het blijkt dus, dat deze wetswijzigingsvoorstellen voornamelijk zijn ingegeven door de meening, dat zij beter de geest der leden tot uitdrukking brengen. Een verdere zakelijke verdediging ontbreekt geheel.

Daartegenover kan het volgende worden opgemerkt. Indien men werkelijk tracht een groentijdsprogramma van tien dagen vast te stellen, blijkt dat of de kennismaking met de leden zich tot een klein aantal kringen moet gaan beperken, of die met de Corpsvereeningen wordt onmogelijk. Beschouwen wij beide wat nauwkeuriger.

De groentijd is altijd een middel geweest om hen, die geheel onbekend zijn met de studentenomgeving, in enkele weken de gelegenheid te geven, om met de meest uiteenloopende kringen in het Corps in aanraking te komen. Op welke wijze zulks geschiedt wordt thans geheel in het midden gelaten, waar de Senaat hierin geen veranderingen voorstelt. Deze kennismaking is van het meeste belang, wil men niet na de inauguratie nog volkomen vreemd staan, terwijl juist in de veelheid van indrukken — in korten tijd — zulk een voordeel schuilt. Blijkt nu dat de tegenwoordige jongere leden dit niet meer inzien, laat men dan voorstellen den groentijd af te schaffen. De mogelijkheid te scheppen om onder den naam groentijd slechts een halfslachtigen en dus onhoudbaren toestand over te houden is verkeerd.

Tracht men de tien dagen geheel voor afschrijving beschikbaar te houden, dan verdwijnt de zeer goede gewoonte om de nieuwe leden door eigen prestatie reeds in den groentijd het vereenigingsleven te leeren kennen. In de Corpsvereeningen leeft de geest van de leden, daar krijgt men een beeld van hetgeen er op elk

1) Men leze hieromtrent het oordeel van Prof. Kernkamp, „Studentenzeden” 1912.

gebied door enthousiasme is te bereiken. Een ieder, die b.v. de groenencomedies van de laatste jaren heeft bijgewoond, zal het betreuren indien dergelijke uitingen in de toekomst onmogelijk worden. Maar het zelfde geldt voor Laga, Apollo, de Sportverenigingen enz. Met opzet wordt hier geheel gezweven van het vroolijke gedeelte, dat den groentijd kenmerkt en dat toch waarlijk ook door de groenen steeds naar waarde is geschat. Men leze slechts de debatten, welke vroeger zijn gevoerd. Zij zeggen meer dan deze enkele zinnen. Dan komt men tot de slotsom, dat die z.g. feestweek niet *mag* vervallen, maar dan is het ook volslagen onmogelijk een groentijd van tien dagen vast te stellen.

Nog is er een belangrijk bezwaar. Reeds in de laatste jaren werd het gevoeld hoe moeilijk het is in den toch reeds sterk verkorten groentijd (gevolg der nijpende tijdsomstandigheden) eenigzins redelijke clubvorming te doen plaats hebben. De Senaat zegt hieromtrent:

„Ook na afloop van den groentijd oordeelt de Senaat dat „toezicht op het aankomende jaar gewenscht is. Speciaal „wat het clubsysteem betreft zal de Senaat maatregelen „nemen in dien geest, dat vóór een bepaalden datum geen „clubs gevormd mogen worden“.

Waarom noemt de Senaat die maatregelen niet? Zijn veto belet toch het vormen van vriendenkringen niet? Omtrent de feitelijke plannen tast men tot op het laatst in het duister. De kans blijft echter bestaan, dat de eerste-jaren, die uit den aard der zaak nog oppervlakkig zijn, veelal anders tegenover elkaar komen te staan dan gewenscht zou zijn. Dit euvel nu zou nog veel sterker bij een groentijd van tien dagen zijn. Weet de Senaat dit inderdaad te ondervangen, waarom is hij dan niet duidelijker dan in de boven aangehaalde zinnen? Een goed debat wordt er niet door bevorderd.

Wanneer men zich afvraagt wat het vermoeden van den Senaat — dat deze wijzigingen de geest der leden weergeven — zou kunnen wettigen, denkt men wellicht aan de minder groote animo, welke in den vorigen groentijd is gebleken. Zou echter het financiële gedeelte, met name de kosten van het aan tafel ontvangen van een groot aantal groenen, in deze geen faktor zijn en vóorts het feit, dat de oorlogsjaren zeer ongunstig hebben gewerkt op de onderlinge kennismaking, doordat de teruggekeerde gemobiliseerden, onbekend met de inmiddels opgegroeide jongere jaren, en toch reeds tot harder werken geneigd, zich hebben afgekeerd van de vroegere gewoonten? In het eerste wordt door het Senaatsprogramma tegemoet gekomen. Het laatste hangt van de leden zelf af. Nooit mag hierin aanleiding worden gevonden om een verslapping in de wet te sanctionneeren, in de hoop, dat daardoor het feit minder wordt bemerkt. Laat men trachten in den geest van dezen tijd den groentijd zoodanig te doen verlopen, dat zoolwel de leden als de candidaat-leden weer met genoeg er aan zullen terugdenken. Ziedaar een nuttig arbeidsveld voor den Senaat. Door zijn voorbeeld en geestkracht *leiding* te geven, zoodat de groentijd, zij het ook in verbeterden vorm, weer volkomen aan zijn bestemming zal beantwoorden.

Men wijze niet op het feit, dat de Senaat voorstelt, ditmaal nog vijftien dagen vast te stellen. De wetwijziging kan slechts ten doel hebben het minimum mogelijk te maken. Anders zou er geen aanleiding voor zijn.

Werkelijk indien het waar is dat het „magische woord „groentijd“ nog vele ouders doet verbleeken“ is zulks niet omdat men den duur te lang vindt. De geest van den groentijd en zijn karakter geeft den doorslag en in dit opzicht geve men den tijd zijn rechten. Het voorstel tot afschaffing der donderjolen is wellicht een uiting in dien zin, maar hierover het woord aan de leden van het Corps.

M. ELION.

NASCHRIFT. De mededeeling van den Senaat dat het niet zijn bedoeling was het groentijdsminimum een week te verminderen — zooals in het rondschriften is geschied — maar slechts een verkorting van drie dagen voor te stellen, werd mij bekend nadat het bovenstaande reeds tot afdrukken gereed was. Een dergelijke geringe verkorting vereischt te meer bepaalde dringende argumenten, welke het rondschriften ons geheel onthoudt.

M. E.

Opmerking: Daar het volgend S. W. niet voor de aanstaande Corpsvergadering zal verschijnen, veroorloven wij ons over bovenstaand artikel van den heer Elion een opmerking. Uit het feit dat de heer Elion geen enkel nieuw gezichtspunt over de groentijds-kwestie opent, maar zich geheel op het standpunt stelt, hetwelk naar onze meening ook door den Senaat is ingenomen, kunnen we vertrouwen, dat de Senaat in hem zeker een voorstander van de voor te stellen wetwijzigingen zal vinden. Hoe de heer Elion met dit zeer juiste betoog de ondeugdelijkheid der senaatsplannen heeft willen aantonen, is ons ten ééne male onduidelijk. Slechts lijkt ons de titel van het artikel onjuist, waar het hier toch niet in de eerste plaats gaat om de groentijdsduur, maar zuiver om een kwestie, waarin het individueel voelen van alle Corpsleden over de groentijd van veel meer gewicht is dan argumentatie.

Naar onze meening, kan het niet in de bedoeling van den Senaat hebben gelegen, ook gezien het voorgestelde groentijdsprogramma, het voorgestelde minimum van tien dagen in de practijk door te voeren. (Dit vermoeden is gegrond gebleken).

RED.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Tweede Brief aan Asja!

Honni soít qui mal y pense!

Asja!

Onder dit motto zal je lijf zich tot je wenden, want mijn bekenntnissen zijn ongebonden, nu ik schrijf, een oogenblik verlost

van je geest en je ziel, die mij steeds in mijn plannen dwarsboomen.

Ik zal je vertellen hoe mijn leven was, en je trachten te brengen tot een erkennen van mijn bestaan.

Want, Asja, wat ben je zonder mij? Niets, ijle lucht, en leege ruimte. Ik ben de meest reële van de drie deelen, die jou tot een geheel maken. Ik maak jou tot een tastbaar wezen, ik ben de eenigste noodzakelijke mogelijkheid van je bestaan. Ja! wel geloof je ziel aan een leven, dat volgt op den tijd, dat ik jouw geest en ziel hier herberg op de aarde, maar dezen wensch van je ziel laat mij zoo koud als ik weet, dat ik zijn zal, bij de vervulling ervan. Mijn rijk is hier op aarde, ik ben het meest werkelijke wat er is, want tasten kan ik mijn tastbaarheid. Je zult moeten toegeven, dat Descartes hier met zijn: „ik denk, dus ik ben“, niet tegen op kan.

Maar, ik schrijf je dus mijn lotgevallen:

Mijn ouders besliepen het bed der vermenigvuldiging. Toen ik ter wereld kwam, was ik zeer gelukkig en tevreden, zooals trouwens steeds die eerste jaren, daar ik, afgezien van de vele luiers, die aan mij werden verspild, een zeer ongebonden leven leidde.

Toch mocht die intense vreugde, geheel alleen en eigen baas te zijn, niet lang duren. Want langzamerhand vormde zich in jou een andere macht, je geest, die er steeds op uit was, mij mijn bestaan, dat hem nog wel bestaansmogelijkheid had geopend, mij op de meest harde en doortrapte wijze te doen gevoelen. Zoo herinner ik mij een voorval, dat je geest, zeer nieuwsgierig van aard, je de torentrap van ons huis deed beklimmen.

Je geest beval, en ik, goed van vertrouwen als ik was, gaf toe aan zijn drang. Het klimmen was moeizaam, maar op het drijven van je geest volgde als reactie de werking van de zwaartekracht op mij, je lijf. Ik viel.

Toen hebben de duizend deuken en dutsen in mij geleerd, mij doen gevoelen, dat ik niet meer de eigenmacht bezat, dat ik mij moest wachten voor invloeden van die andere macht, die zich in jou deed gelden!

En onopgemerkt door jouw geest, ben ik toen tot machtige ontwikkeling gekomen. Totdat ik in staat ben geworden jou mijn wenschen te doen vervullen, waarbij je tot mijn innig genot alle wetten die je geest en je ziel je trachten op te leggen, overtradt. Ik zal je zeggen hoe dat gegaan is.

In de jaren, dat ook je ziel voor 't eerst eenigen invloed kreeg, werd ik geleid door een steeds machtiger wordende kracht, en het was mijn grootste genot jou aan die drijfkracht in mij overgeleverd te zien. Toen ik mij van die kracht bewust werd, heeft je ziel je trachten te overtuigen, dat mijn neiging zondig was. En zoover heeft ze je gebracht, dat je mij vaak geesels straf hebt opgelegd, dat je me gepijnigd hebt omdat ik de kracht bezat, die jou eens het hoogste genot op de wereld zal doen smaken. Maar steeds feller heb ik verlangd, steeds machtiger gestreefd naar de edele uiting van mijn kracht, die jij toch niet hebt kunnen fnuiken.

En je ziel en je geest zijn mijn slaven geweest, in de uren dat ik in edelste bronst genoot van de opperste uiting van mijn natuur.

Toen heb ik je groot doen zijn door mijn wil, één van de zeldzame oogenblikken in je leven, in die oogenblikken van heerlijkste verrukking, edeler dan je ziel vermag te sneppen.

Toen was ik jouw kracht, jouw wezen.

En steeds weer zal ik opstaan en heerschen over jou.

ASJA (het lichaam).

Brieven voor Vrije Geesten.

V.

De Dag des Oordeels.

Roland aan zijn vrienden.

„Wee U, Zoon der Zonde, de Ure is daar! De Poorten gaan open, de Graven ontsluiten zich, De Dag nadert, het Slagwerk van de Tijd valt ineen en de Zwijgende Hand der Eeuwigheid daalt op Uw Gedoemd Hoofd — Vrees, Vreeze, in den Nachtwake en den Vreeze is er nog Hoop“

„Dank U wel, mijnheer. U is Handelsreiziger, nietwaar? Met de firma waarvan U spreekt, wensch ik geen zaken te doen. Neen! Ga weg. — Jawel, in de Vreeze kent men geen Hopen, en de hoopen zullen in het stof liggen. Het werk van Uw firma staat slecht bekend. Dag mijnheer de Handelsreiziger.“

„Ik ben dominee, en tot U kom ik als een wrekende-engel, een waarschuwend bode“

„Nou ja.“

„Als bazuin-engel, mijnheer!“

„Reclame maken met kindertrompetten. Ga weg.“

En de ploert wierp dezen zwendelaar ten deure uit. In zijn lange gekleede jas, die ternauwernood zijn volgemesten buik omspannen kon, zaten al scheuren. Zijn hooge hoed zou binnenkort in de gracht liggen.

Goed, ze maakten er een eind aan. Het was uit met de pret. De jongste dag, de dag des oordeels, was daar. Hij begon nogal tam. De bakker kwam brood brengen, de melkboer melk. Tientje van Luik ging over de brug naar school. Ik bezocht een college, rookte een sigaret, dronk koffie. Thomas schetterde, Galahad schold.

Om èen uur 's middags werd het stil, doodstil. Een wit vlindertje dat om de boomen fladderde, zonk neer, de vleugels slaphangend. Een hond sloeg om en bleef met zijn tong uit zijn bek liggen. Wij, met zijn vijven aan de koffietafel, vielen in onze stoelen terug, ik zag hoe wij allen de oogen opensperden, toen voelde ik een benauwdheid in mijn keel, die mij het spreken belette, een vaag gevoel van pijn kroop door mijn leden, ik verstijfde, toen viel voor mijn oogen een zwart gordijn, duisternis niets uit

Een pad dat langs den witten muur leidt, aan den rechterhand de afgrond — kokende golven over bazaltrotsen. Aan den muur op afstanden lichten als armen eruit stekend, daarin waaien de blauwe vlammen, die in de richting van den muur oplaaien. Het pad is smal, voor een mensch te smal. Ik beukte tegen den muur. Gehuil en gekrijsch van binnen. Gevangenen in deze rotsvesting. Verder, over de gladde steenen, rechts de zee kokend in golfbergen tot aan de zwarte wolken; links de witte muur, de lichten, lang, lang, recht voor mij uit.

Een scheur in de rotsen. Ik spring over een afgrond. Verder. Ik beuk tegen den muur. Gekrijsch van binnen. Verder. Ik zie iets langs den muur kruipen, iets wits met fladderend kleed en fladderende haren. Een meisje. Een blond, fijn meisje. Levend porcelein. Zij zingt zacht klagend boven het gebulder van de golven uit. Aya! Aya—Meja Aya! Ik nader, kom bij haar, zie hoe zij haar gelaat, bevend van angst en schrik tot mij opheft. Ik zie haar aan, ik kan niet voorbij, zij kan niet langs mij; en ik zeg haar, dat ik haar in mijn armen zal moeten nemen en achter mij om neerzetten. Zij zegt dat ze niet verder wil, en ook niet terug. Dan lach ik, neem haar in mijn armen en kus haar mond, mijn wilde kussen, die doen smachten en verlangen, die wonden. Ik hef haar aan mijn hart, dat zij een kreet van pijn uit, dan werp ik haar weg, langs de loodrechte steilte in de golven, die met vreugdegehuil ontvangen. Een laatste gil . . . Verder! — Ik heb het einde van den muur bereikt, en vindt een tweede er loodrecht opstaande zonder lichten, zwart. Eindelijk een poort, de toegang tot de vesting. Aan beide zijden zwarte marmeren zuilen, op elke zuil zit een grauwe kater. In langzame wendingen bewegen zij de slanke lichamen. Hun oogen lichten groen. Ik ruk een pijnboomstam uit, beuk den deur in. Het gehuil van binnen wordt tot geloei, gestalten vlieden om mij heen, de bergpaden af, langs de rotsen naar beneden. Honderden dringen er uit, honderden vluchten, het strand op — de zee in. Eindelijk kan ik binnen gaan. Lege ruimten. Stille. Een kreupele komt aanhinken. Waar ben ik? — De lamme spreekt, in verzen, puntig en geestig, een smaadrede. Ik ben in het oord der preventieve hechtenis. Hier zijn de zielen waar men niet mee wist te handelen. Dante had in zijn toebedeeling één menschensoort vergeten. Hier liet men ze tot het vonnis tenslotte geveld kon worden. Zijn wij hier alleen? — Een paar zijn achtergebleven.

Ik loop een paar gangen door, vind een deur naar een kamer. Ik stoot open. Een boekenkast, daarop het peinzende beeld van Boeddha. In het midden een schrijftafel, een man in een gebeeldhouwden leuningstoel. Hij denkt. Zijn voorhoofd is hoog, zijn haar spierwit. „Zwijg”, zegt hij, „hier zwijgt zelfs de stilte. Hier zingt alleen de muziek der sferen van het Nirwana. Zet U neer en beschouw. Mij wordt het steeds helderder. Zuivere en gelouterde contemplatie is het Einde”. Het was Schopenhauer. Maar ik ging verder. Op het binnenplein, in Moorschen stijl gebouwd, sprong een fontein. Hier leschte Heinrich Heine zijn dorst en schreef zijn laatste Reisebücher, nu uit landen waar hij nooit geweest was. Toen de dichter mij gesproken had en mij voor een „herzlich guter Jung” had uitgescholden, ging hij naar zijn Spaansche schoone op zoek, die, dat vreesde ik wel, mee de zee ingeloopt was. Het werd nu geheel stil en daar hoorde ik ineens van heel ver zachte muziek, iets uit de negende symphonie van Beethoven, het banale melodietje van „Freude, schöner Götter funken.” Drie gestalten in witte kleeren daalden tot mij neer. De middelste was het die een harpje inderdaad niet onverdienstelijk bespeelde, de meester zelf. Aan de eene zijde zweefde de oude Goethe. Toen het koor uit was — en dat was niet zoo gauw — zei de Olympiër op verheven toon: „Wer immer strebend sich bemüht, den können wir erlösen.” En tot overmaat van ramp begon Schiller over „Die Worte des Glaubens”, zijn meest succesvolle en bijna slechtste gedicht. — De Heeren wilden mij meehebben, naar boven „die leuchtenden Sphären” of zoo. Dat werd mij te bar. Ik draaide mij op de hielen om en liep naar Schophuis om hem het nieuwtje te vertellen. Hij ging er onmiddellijk heen om met ze te debatteeren. — Later hoorde ik dat ze hem nog mee gekregen hebben ook, zoo'n Schlemiel!

En nu naar beneden! Naar de oorden der Inquisitie, naar Dantes Hel, waar de martelingen van Iwan de Verschrikkelijke, de pijnigingen der Inquisitie. . . In de Hemel wensch ik mijn vijanden, op zoo'n akelig wit veerwolkje, in de lamzalige weekblauwe lucht, en de eeuwige Beethoven-muziek. . . Ha! ja, ik wensch ze de Pastorale toe, met alle herhalingen, en de tempi tweemaal zoo langzaam, en een lange zoethoutpijp tot voedsel! Bonjour! — Ik daal af naar de eeuwige velden van Winnetou, de vestibule van het Helse gebouwencomplex. Ik heb vele ontmoetingen, maar ik hoef ze niet allemaal te beschrijven. De dominee was er onder andere, juist op zijn doorreis naar boven. „Nee,” riep ik hem uit de verte toe, „ik heb al een andere invitatie. Ja; reuzemaalheur, kan onmogelijk! — noodzakelijke commissie!”

Hij had trouwens haast. Ook zag ik ergens een verdwaalde ba-zuin-engel, die de achtergeblevenen voor het laatste oordeel opriep. Toen hij mij zag aankomen liet hij zijn trompet zakken. Hij zag er uit als de blazers van 't orkest na de Alpen-symphonie van Strausz.

In een blauwzijden kleedje stond zij aan de voet van een heuveltje en zong zachtjes van: „Und kommt mein Liebster nicht herein, mag nicht im Paradiese sein.” Toen begon ze te huilen. De schurken! Tandknijpers en knagende wormen is allemaal niets, maar een meisje aan 't huilen maken. . .!

Gelukkig kon ik haar helpen. Het was een oude liefde van mij. . . En lange uren verdroomden en verminderen wij, tot zij, moegekust, naast mij in slaap viel. Roland is van het geslacht dat liefdesgeluk ontvliedt en de vrijheid liefheeft. Geef de vrouwen iets dat hen weenen doet, anders sterven zij van verving.

Een blonde baard en angstwekkend openhartige blauwe oogen, warrig steil haar en geen hoed, ziedaar mijn vriend de school-

meester uit de bovenste hellekringen, die mij in de interessante verzameling rondleidde. Hij begon over de heerlijkheid van het voorportaal, over de schoonheid der luchten enz. enz.

In de bovenste kringen waren allemaal hokken met vrij tamme gezelschappen, gehinderd door goedaardige duivels. Zoo bracht de schoolmeester mij in een kamer, waar zes of zeven ouwe jonge-juffrouwen over literatuur zaten te praten, met een paar oudere getrouwde dames, wijsneuze suikertantes, en een paar jongere dames van even in de dertig, zichtbare teekenen van hysterie vertoonend. Het waren, zelde de baardaap, vrouwelijke schrijfsters — „nietwaar, de vrouw, zij moet zich ook ontwikkelen. De gelijke van den man zijn zij. Zij kan het zijn. Het staat immers in Hij-mans' De Psychologie der Vrouw? Kent gij dit werk niet? Leerzaam hoor, zeer leerzaam!” — De marteling dezer dames was dat zij zich geheel aan hare lusten konden overgeven, dus over literatuur kijven mochten. Dit genoeg werd getemperd door een humoristischen duivel, die er uitzag als een mannetje van de dienstverrichting; hij stond op een gramfoon Engelsche moppen af te draaien. Als hij een oude mop begon gooiden de dames hem zwaarlijvige romans naar het hoofd en een groote stampij ontstond toen „If you were the only girl in the World” door de kamer krijschte. „Nee, maar, zeg nu zelf, mijn jonge vriend, is dit niet onaangenaam voor het gezicht — zulk een contrast, niet waar, ideëel voelende menschen en een gramfoon?” — Ik hou nu eenmaal meer van een goede gramfoon.

Op een publieke plaats was een gedrang van duivels en martelaars, allen als Zondagsmenschen verkleed. Een IJscowagentje tingelde, een vent liep met Kwatta's, kortom een complete Hemelvaartsdag. Een bleek, schrikachtig kereltje met overwerkt gezicht kwam langs ons heen. Ha! die ken ik. . . Zoo. . . zeg ik, As ja, hoe heb je je examen gemaakt, laatst in de Stads doelen?”

„As ja. . . as nee. . . weet ik veel!” Toen hurkte hij op de grond, stroopte zijn pantalon af en. . . ja pardon, hij deed het. Andere menschen zijn gewoon zoo iets op een daarvoor bestemde plaats te doen, hij verkiest publieke plaatsen. In het S. W. is hij er al mee begonnen.” — Ga, na de jeugdige zanger, verlaten wij dit oord, waar het gezonde genoeg van de frissche buitenlucht is geweken voor een bedorven atmosfeer, met warme bierlucht bezwangerd. — En zie hier de nijvere bijen, die met hun kranige koppen de loop van lijnen en vlakken bepalen. Zij rekenen, ziet ge wel?” — Een paar slachtoffers van hun eigen wiskunstige grapjes in zeker weekblad zaten zich zelf en hun medemenschen te vervelen met hun platte alledaagschheden. Er kwam net een agent aan, die hen opriep voor een paar vacante plaatsen in de hogere sferen, bij Nico in de buurt. Aannemen! geef de heeren een flesch limonade mee!

Een groote kamer aan de eene kant en open-vleugel-piano en daarvoor een bleke man met een smal gezicht en lang donker-zwart haar, die er grandiose fantasie speelt met loopjes, trillers en accoorden van twintig noten. Aan de andere kant een motor zonder wielen, daarop een kerel in een vliegpak met een kap. De motor met open knalpot, in volle werking. „Waarom”, aldus mijn leidsman, zit die maar daar op zijn zadel, niet de vrije lucht in de velden om het hoofd, niet het genot van de snelle beweging, neen, slechts de dreunende machine onder hem, geluidmakend, en een steen des aanstoots voor het woelige volk — anderzijds, de pianist, hoor, pianist, niet musicus, geen verklanker der harten en der zoete melodieën die ons stil in het innerlijk doen genieten; neen, brallende accoorden en wee zinnelijke trillers, een razende maniak! Dat zijn de excessen van onzen tijd, die de gulden middelmaat doen vergeten en onzinnige, zinnelijke, verfoeilijke genietingen en driften er voor in de plaats brengen. Wacht U voor excessen, wacht u voor Byron, voor Shelley, voor den wilden Hugo, voor Oscar Wilde, voor, ja vooral Baudelaire en Huijsmans! Neem een koud bad voor het slapen gaan en laat uw matras vooral hard zijn, en eet niet weelderig, drink niet overdadig, geen koffie en vooral geen wijn. . . .” Het werd mij te machtig. „Ik ken je leelijke middelmaat, nare Rein-Leven beroering die je bent. . . .” Hij lachte, in zijn oogen kwam een geestvollere uitdrukking. . . . Toen nam hij zijn baard af. Het was Galahad, die mij voor den gek had gehouden. Ik begreep dat de lectuur van Försters „Levenswandel” de aanleiding tot deze parodie geweest was.

Snel trokken wij de donkere hellekringen door langs de vuurstroomen, de zwaardduivels, de ijsvelden, langs de oorden der felste martelingen, dieper, dieper, tot in het middelpunt der hel. Daar was een wijde zaal, met een groote tafel en lange banken. Met gejuich ontving men ons, bekiers met schuimende Rudesheimer en heete Spaansche wijn begroetten ons. Hier was het eeuwige feest der vrije geesten, in het middelpunt van hel, hemel en sterrenkringen. Nooit zwijgen de drinkers, nooit is de klank der bekerstooten uitgezongen, nooit dooven de flakkerende lichten hier.

VEREENIGINGSLEVEN.

't Leegwater-jubileum van La Brijn.

Onlangs was het 25 jaar geleden, dat La Brijn in dienst trad van 't gezelschap „Leegwater”, en zeer terecht greep het bestuur deze gelegenheid aan, om onze niet genoeg te waarden amaniensis te huldigen, wat plaats vond op de jaarvergadering van 7 Mei. De jubilaris had niet over gebrek aan belangstelling te klagen; behalve vele hoogleraren van de werktuigkundige afdeling was ook Prof. Dr. M. de Haas, de rector-magnificus, aanwezig, en vele leden van het Gezelschap — meest van de oudere studiejaren; pas zij kunnen dan ook La Brijn's verdiensten naar waarde schatten!

Prof. Ir. J. C. Dijkhoorn, ere-voorzitter van het Gezelschap, richtte het eerst 't woord tot de jubilaris. Spreker schetste hem als het „blijvend gedeelte” van „Leegwater”; besturen kwamen en gingen,

't ene was beter dan het andere, maar La Brijn bleef, en La Brijn was 't, die steeds zorgde dat de zaken bleven „lopen.”

Daarop sprak Leeghwater's voorzitter, de heer H. C. King, de jubilaris toe; nogmaals stelde hij diens vele verdiensten en grote werkkraft — verzon La Brijn in 't afgelopen verenigingsjaar niet bijna 10.000 konvokaties? — in het licht, en bood hem namens het Gezelschap een rooktafeltje aan.

Daarna was La Brijn zelf aan de beurt; toen het bestuur hem zeide, dat hij 25 jaar bij „Leeghwater” in dienst was, toen beweerde hij, dat ze mis waren: hij was er nog maar 24 jaar aan verbonden. Hij was 't echter nog eens nagegaan, en kijkt, ditmaal had 't bestuur toch eens gelijk! — Inderdaad een grote zeldzaamheid; want wij, werktuigkundigen, weten immers allen, dat La Brijn steeds gelijk heeft; ja, zelfs berusten onze konstrukties veelal voor een niet gering deel op die onfeilbaarheid! — La Brijn wilde, van zijn kant, dit feest ook niet ongemerkt laten voorbijgaan, en bood het Gezelschap een voorzittershamer — alweer een leemte in onze interne aangelegenheden, waarvan La Brijn alleen het bestaan kende! — aan.

Met een kort woord sloot daarop de voorzitter deze zo welverdiende huldiging.

v. D. S.

A. N. S. V. Groot-Nederlandsch Toerisme.

Het Algemeen Nederlandsch Studenten Verbond stelt zich voor om ook op andere wijze dan door kongressen de toenadering te bevorderen van alle studenten van Nederlandschen stam. Het meest ongedwongen geschiedt dit buiten, in de vrije natuur. Waarschijnlijk zijn er wel Noord-Nederlandsche of in Nederland studeerende Afrikaansche studenten, die er voor voelen met groepjes Vlamingen tochten te ondernemen, hetzij te voet, per fiets of te water.

Het Dagelijksch Bestuur van het A. N. S. V. stelt zich beschikbaar om die studenten uit het Noorden, welke aan dit plan willen deelnemen, in aanraking te brengen met Vlaamsche studenten. In Vlaanderen zijn n.l. reeds verschillende liefhebbers.

Delft, 31-5-'20.
Voldersgracht 15.

Namens het Dag. Bestuur,
W. F. EIJSVOOGEL.

Vrijzinnig Christelijke Studentenbond.

Afdeeling DELFT.

Het bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

K. J. Hondius,	Voorzitter.
J. v. d. Lijn,	Penningmeester.
P. C. Lammerts v. Bueren,	Secretaris.
D. Schermerhorn,	Onder-Voorzitter.
Mej. IJ. v. d. Ploeg,	2e Secretaresse.

INGEZONDEN.

Steun voor Oostenrijksche en Hongaarsche Studenten.

Ontvangen voor Oostenrijk van: D. W. d. R. f 5,—; A. M. K. f 0,50; C. G. f 0,50; R. H. Rz. f 1,25.
Vorige opgave f 20,—; totaal f 27,25.

Ontvangen voor Hongarije van: D. W. d. R. f 5,—; A. M. K. f 0,50; R. H. Rz. f 1,25.
Vorige opgave f 17,50; totaal f 24,75.

Delft, 30 Mei 1920.
Brab. Turfmarkt 47.

C. D. GRIJNS, GZ.N.
Postrekening 19123.

STUDENTEN-BELANGEN.

Zooals bekend zal zijn, heeft eenige weken geleden de verkiezing van een vijftal nihilisten door hunne collega's plaats gehad. Deze vijf vertegenwoordigers zullen nu samen met den Senaat van het D. S. C. en de besturen van Bond en D. V. S. V. een aanvang

maken met het opstellen van een reglement voor de studentenfederatie.*)

Wat de verkiezing betreft, deze is helaas voor de nihilisten geen volkomen succes geworden. Al werd de raming (400 stemmen) met een 70-tal stemmen overschreden, er zijn 1274 stemkaarten verzonden, waarvan toch zeker 1000 hun adres bereikt hebben. De formaliteiten voor de stemming waren tot een minimum gereduceerd, zoodat de niet-stemmers helaas voor het overgrote deel onverschillig geacht moeten worden. Wel blijft ons de hoop over, dat die onverschilligheid geleidelijk voor activiteit plaats zal maken, wanneer de veranderde toestanden wat meer ingeburgerd zullen zijn en de nihilisten elkaar persoonlijk beter kennen.

Alles wat de federatie in de naaste toekomst onderneemt, zal dan ook op deze beide punten gericht moeten zijn. Bij het opstellen van het reglement dient hiermede ook rekening gehouden te worden.

De propaganda met woorden heeft afgedaan, nu komen de daden aan de beurt!

De vraag is nu, hoe kan het best aan allen duidelijk worden, dat de toestanden veranderd zijn en de eenheid in de studentenwereld niet alleen op papier tot stand gekomen is?

M. i. moeten de volgende stelregels gevolgd worden:

1°. Overal waar de Delftsche studentenwereld als geheel belangen heeft, moeten die vertegenwoordigd worden door het federatiebestuur (of zolang dit nog niet bestaat door de gezamenlijke commissie voor het reglement), uitgezonderd natuurlijk zuivere studiebelangen die door de C. C. behandeld blijven.

2°. Nauw contact moet gezocht worden met de vakverenigingen, die van een algemeene studentenorganisatie de natuurlijke onderverdeeling vormen en belangrijke diensten kunnen bewijzen door tenminste de vakgenooten tot elkaar te brengen.

3°. Ook moet aanraking gezocht worden met vereenigingen als de A. S. S. die thans reeds een speciaal gebied der algemeene studentenbelangen beheerscht.

4°. Reorganisatie van het D. S. C. waardoor de afstand tusschen Corps en Bondsleden allereerst vermindert. M. i. zou het wenschelijk zijn, dat deze reorganisatie gericht werd op samensmelting met den Bond, waar immers het bestaan van den D. S. B. een protest is tegen vroeger en gedeeltelijk thans nog heerschende toestanden in het Corps. Wil het Corps aanmerkelijk uitgebreid worden, dan zal dit aan die uitbreiding moeten voorafgaan. Immers iedere aankomeling richt zich in al naar hij zijn kennissen heeft in Corps of Bond, en ieder bondslid sleept dus als het ware een geheel „geslacht” van nieuwe bondsleden achter zich aan. Ook voor de nihilisten geldt dit; velen worden nihilisten omdat hun broer, neef, vriend of kennis dit is of geweest is.

De versmelting van Corps en Bond zal een duidelijk „teeken des tijds” zijn voor de onverschilligen en wantrouwenden jegens de studenteneenheid en het sein voor vele nihilisten om alsnog Corpslid te worden.

5°. Door spoedige en krachtige maatregelen moeten de algemeene studentennooden (als de behoefte aan kamers) bekampt worden.

6°. Zoo spoedig mogelijk moet de verhouding van de federatie tot de C. C. uitgewerkt en tot in bijzonderheden geregeld worden.

Om dit alles uit te voeren zullen bij de verschillende studentengroepen vele bezwaren overwonnen moeten worden. Wij zullen moeten geven en nemen, maar bij eensgezindheid inzake het doel: een op praktische gronden berustende band tusschen alle studenten, zal dit ongetwijfeld bereikt worden.

Delft, 1 Juni 1920.

J. D. v. ROON.

*) Het valt te betreuren dat de naam „studentenfederatie” reeds zoo ingeburgerd is. Hoeveel beter klinkt „studenten-unie”, welk woord ook juister en krachtiger het doel aanduidt. Misschien is het voor verandering nog niet te laat. v. R.

CORRESPONDENTIE.

J. A. — Van het „vervolg” van uw proeve van dadaïstische literatuur zal het afhangen, of wij het geheel in ons blad kunnen opnemen.

Lk. — We vonden uw laatste creatie niet van dien aard, dat wij het geschikt oordeelden voor opname.

E. S. L. — De gedachten in uw werk zijn te veel en niet voldoende uitgewerkt. We hebben het niet opgenomen.

Lk. en E. S. L. kunnen hun copie op de Administratie terug halen.

ADVERTENTIEN.

TER OVERNAME AANGEBODEN:

Eisenbahntechnik der Gegenwart: I. Die Lokomotiven, 2e druk 1903. II. Die Wagen, Bremsen usw. 1ste druk 1908. Zeitschrift des Ver. deutscher Ingenieure 1902 gebonden, 1914, in afleveringen.

Organ für die Fortschritte des Eisenbahnwesens, 1903—1908 gebonden, 1909 en 1910, in afleveringen.

Ergänzungsheft van het Organ: 13ter Band 1903.

Revue générale des chemins de fer et des tramways, 1905—1908, gebonden, 1909 in afleveringen.

Railway and locomotive Engineering, 1905 gebonden, 1907 in afleveringen.

De Ingenieur, 1903—1919.

Verhandelingen Kon. Instituut van Ingenieurs, 1904—1914.

Brieven onder No. 27 S.W., Bureau van dit Blad.

PRIMA CORNEDBEEF 20 cts p. ons.
H. MEEUWS, Oude Delft III